

Rode nevel

D I R K S P E E L M A N

R O D E

N E V E L

Dit is een fictief verhaal. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, bedrijven, organisaties of instellingen berust op louter toeval. De meningen, posities en uitingen van de personages en de verteller worden niet noodzakelijk gedeeld door de auteur.

© 2020 Manteau/ Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Dirk Speelman
www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective
Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk maart 2020

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3710 3
D/2020/0034/122
NUR 330

Voor Els

PROLOOG

– donderdag 26 maart, 2054, 23:04 –

Ana Díaz was doodsbang. Alles leek nog precies hetzelfde als daarnet. De manier waarop het licht de kamer binnenviel. Het geluid van de krekels buiten. De broeierige hitte. De schreeuwerige kleuren van het schilderij aan de muur. De barsten in het plafond. Precies hetzelfde als daarnet. En toch was alles anders. Daarnet was er geen beklemmende druk op de borst. Geen bonzend hart. Geen gevoel dat de hele wereld plots in elkaar zou kunnen storten. Geen dreigende muren. Geen stemmen in het hoofd.

Ana hoorde de zware wagen de oprit oprijden en tot stilstand komen voor het huis. Een dichtslaande autodeur. Gedempte stemmen. Voetstappen die dichterbij kwamen. Oma leek helemaal niets te merken. Alles werd stil. En dan nog stiller. Ana kon nog nauwelijks ademen.

Er werd aangebeld.

En nog eens.

Waarom reageerde niemand?

HOOFDSTUK 1

– donderdag 26 maart, 2054, 21:54 –

Initiatierituelen zijn van alle tijden. Anno 2054 was de campus van het IISS een van de meest op de toekomst gerichte plekken ter wereld, maar ook daar viel niet te ontsnappen aan de eeuwenoude traditie van de studentendoop.

Zoals alle donderdagavonden was het immens druk in de International Pub for Slow Pleasure. De wekelijkse live-optredens in deze zaak waren een begrip in studentenkringen. Elke donderdagavond, vanaf negen uur, kon je er de beste jonge muzikanten van Rio en omstreken aan het werk zien. Er was voor elk wat wils: van internationaal populaire genres zoals de Beijing blues tot lokale rages zoals de slow bossa.

Ward, Lucas, Yama en Fen kwamen vandaag niet om van de muziek te genieten. Zij kwamen voor wat er nu aan het gebeuren was, tussen de muziekacts in. Een vrouw stond op het podium en sprak de menigte toe:

Het woord is in
Het scheppende water
Het woord is in
Het voedende vuur
Het woord is in
De gulden nevel

Het kolkende water zingt
De sirenen luisteren
En fluisteren mee
De vurige vlammen spreken
En verlichten onze geest
Een tipje van de sluier
Het woord is in
De gouden storm
Een seconde voor haar
Een eeuwigheid voor ons

De frêle, jonge vrouw leek veel te klein voor het grote podium en de drukte in de pub maakte het moeilijk om haar woorden te verstaan, maar ze sprak met een kalmte die veraste en die de aandacht trok. Haar blik leek naar binnen gekeerd terwijl ze onverstoord haar monoloog voortzette.

De oude ziel
Ziet zonder ogen
En spreekt zonder stem

Wij jonge zielen
Zo gelijkend
Maar ook zo anders
Onze ogen zijn open
Maar we zien
Nog niet
Onze stem is luid
Maar spreken doen we
Nog niet

Niet in deze pauze, hadden de vier studenten beslist, maar de volgende. Eerst ons nog wat moed indrinken, hadden

ze afgesproken. Ze waren nog niet helemaal klaar om voor schut te staan voor een publiek van misschien wel honderd mensen. Hun doopopdracht bestond erin om met zijn vieren, uitgedost in een weinig verhullende carnavalsoutfit, een hele pauze lang extatisch te dansen op de teksten van de ‘pity-yah’. Tot overmaat van ramp zou hun optreden integraal gefilmd worden.

Pity-yah, zo werd de vrouw op het podium door de studenten genoemd. De eerste week van het academiejaar was ze voor het eerst opgedaagd in de pub en sindsdien was ze elke donderdagavond van de partij. Niemand leek haar persoonlijk te kennen, maar sinds die eerste donderdag wist iedereen wie ze was. Tijdens elke pauze klom ze op het podium om haar monologen af te steken. Ze liet geen enkele pauze voorbijgaan en praatte de hele pauze vol. Telkens waren haar woorden even bevreemdend.

Aanvankelijk had het personeel van de pub niet geweten hoe om te springen met de vrouw. Ze hadden haar gevraagd om ermee op te houden, wat ze ook onmiddellijk had gedaan. Maar de volgende pauze stond ze er gewoon opnieuw. En ook na de volgende verzoeken om ermee te stoppen had ze dat meteen gedaan, om de eerstvolgende pauze weer opnieuw te beginnen. Omdat het publiek niet negatief reageerde op deze intermezzo's hadden de uitbaters haar uiteindelijk laten begaan. De vrouw leek zelfs steeds meer fans aan te trekken, al liepen de meningen over de artistieke kwaliteit van haar performance, en zelfs over haar mentale gezondheid, sterk uiteen. Met studentikoze openheid hadden de studenten haar aanwezigheid aanvaard, maar tegelijk hadden ze, met even studentikoze directheid, al snel een niet zo milde bijnaam bedacht. Omdat ze een beetje klonk als een orakel, maar dan, in de ogen van de studenten, als een zielige, beklagenswaardige versie van een

orakel, werd haar de naam pity-yah toegedicht. De naam was bedoeld om een beetje te klinken als Pythia, maar nog veel meer als '(I) pity you'.

'Volgens mij is ze compleet gestoord', was Wards genadeloze oordeel. 'We gaan ons hier onsterfelijk belachelijk maken. Waarom moet dit ook op video? En wat ik vooral niet begrijp, waarom de carnivalsoutfit? Ten eerste, carnaval is voorbij. En ten tweede, hebben de mensen hier dan geen respect voor hun eigen tradities? Moet dit nu echt in het belachelijke worden getrokken?'

'Ik geloof beslist', reageerde Yama, 'dat Brazilianen heel veel liefde en respect hebben voor hun tradities. Maar zoals ik hen ken, zijn ze tegelijk ook allergisch voor al te veel ernst. Ze verkiezen te leven met een glimlach en een knip-oog. En wees gerust, vandaag wordt er niet met carnaval gelachen, maar met ons.'

'Zo is het helemaal', beaamde Lucas. 'Ik ben een grote fan van het carnaval van Rio, maar ik zie er wel de humor van in als niet een of andere lokale schoonheid, maar onze Ward hier met een grote pluim aan zijn achterste paradeert en ronddartelt. In theorie begrijp ik ook dat het humoristisch kan zijn als ikzelf in zo'n pak sta te dansen, al moet ik bekennen dat ik wat meer moeite heb om dat ook in de praktijk grappig te vinden. Misschien na nog een caipirito of twee, drie.' Lucas was de enige Braziliaan in het gezelschap en was dus per definitie de autoriteit van dienst voor Braziliaanse aangelegenheden zoals carnaval. 'Ik denk niet dat ik zou willen betalen om naar een optreden als het onze te komen kijken, maar ik zou er zeker wel mee kunnen lachen.'

'Maar zo'n doop zou toch wat meer niveau kunnen hebben', onderbrak Ward. 'Luister eens hoe die vrouw spreekt. Waardeloze, zweverige nep-poëzie. Daar kun je ook een interessantere opdracht aan koppelen. Wat dacht je van: schrijf